în existenţă, ca pe o nepotrivire, ca pe o neîmplinire, ca pe o chemare a cuiva, sau drept ceva care îi dă ghes să pună lucrurile la loc, ca pe o lipsă. Aşa cum cheamă, în basme, grădina fermecată pe fata de împărat, să o cureţe de omizi, ori fântâna pe Făt-Frumos, ca să o sleiască!

Astfel, starea de legalitate nu e trăită ca un efort de conformare cu o regulă, ci ca un sentiment intuitiv de potrivire organică, de armonie a firii cu fiinţa, de libertate, de „la tine acasă", de intimitate.

Măsuraţi cu gândul tot ce desparte acel prag de absolut care este sentimentul kantian de respect faţă de legalitate, tirania neumană a imperativului necesar şi universal, de sentimentul omenesc de libertate, de mlădiere, pe care fiecare român îl simte în faţa normei, şi veţi putea judeca până în ce adânci cute ale structurii realului coboară consecinţele acestei nedeosebiri fundamentale a existenţei de posibilitate.

Consecinţele sunt şi de alt ordin. Românul nu e aplecat spre lucrul practic, spre ceea ce izbuteşte. Frumuseţile drumului îl aţin şi adesea stăruie el asupra unor locuri de trecere, fără însemnătate pentru ţintă. O statistică